

Pingstdagen

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 14:15–21.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna stora festdag, pingstdagen, ställer fram för oss en av Guds stora, oåterkalleliga frälsningshandlingar, av samma avgörande engångskaraktär som jul och påsk. Vi firar och högtidlighåller pingsten liksom julen och påskan som en gång för alla lagda grundstenar i kyrkans frälsningsbygge. I detta finns inget, som kan upprepas, inget som kan skapa "en ny pingst", inget som kan återgestalta det en gång för alla skedda. Det skall istället predikas, tros och lovsjungas, så att genom tron på Guds gärningar Guds vilja med oss kommer till fullbordan.

Det, som idag skall predikas först och främst, är det i dånet från himlen, i eldslågorna, i språkundret skedda förhållandet av den ur graven uppväckte Jesus, som enligt S:t Petrus "har utgjutit vad I här sen och hören". (Apg. 2:33) Också denna dag står Jesus i centrum som den uppståndne, av Gud rättfärdiggjorde. Också idag utövar Den Helige Ande sitt särskilda ämbete att förhålliga och upphöja den fullbordade och antagna ställföreträdande tillfyllestgörelsen. Ja, vad som sker denna dag överträffar vida i påtaglighet, hörbarhet och offentlighet julen, påskan och himmelfärden. Det skedda träffar hela Jerusalem, som är uppfyllt av ditresta pilgrimer från hela medelhavsområdet, och för vars skull språkundret sker. Under alla förhållanden handlar det om en mängd svarande mot en nutida västerländsk storstads invånarantal. När det heter, att "så ökades församlingen den dagen med vid pass tre tusen personer" (Apg. 2:41), svarar siffran väl mot pingsthändelsernas publika karaktär inför allt folket i en sjudande metropol. D. h. Skrift redovisar på ett ställe något liknande, när det senare händer, att Den Helige ande utgjuter sig över hedningarna i Cesarea, ett avgörande steg i frälsningshistorien. Också vid denna händelses återgivande framhäver dock S:t Petrus det unika i pingsten, att den inte ger upphov till en serie liknande andeutgjutelser. Han säger: "Och när jag hade begynt tala, föll Den Helige Ande på dem, alldeles som det under den första tiden skedde med oss". (Apg. 11:15) Den första tidens stora händelse står fast som unik, också

när den andra andeutgjutelsen sker till tecken på att också hedningar får döpas. Inte bara i fråga om yttre, hörbar och synlig tydlighet överträffar pingsten både jul och påsk. I viss mån kan det sägas, att jul och påsk, ja hela den nytestamentliga frälsningshistorien vilar i pingsten som uppfyllande Jesu löfte i dagens evangelium: "Men hjälparen, Den Helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag sagt eder". Guds vilighet att just hjälpa, att vara en människoälskande Gud, som står oss bi i alla våra anfåktelser, uppenbaras i Hjälparen-Andens verk: att hos apostlarna, genom deras tungor och skrivpennor, genom gudomlig ingivelse, genom ordaingivelsens under bevara allt vad Sonen "har sagt eder". Ett stort, gudomligt under, ingenting ringare, ger oss tillgång till Guds visdom i d. h. Skrift. Det uppenbarade Ordet vittnar inte ned genom tidens gång, människors glömska och Satans angrepp. Julens och påskens under bevaras i pingstens under. Mandomsanammelsen, den ställföreträdande tillfyllestgörelsen, den tillräknade rättfärdigheten skänks oss genom verbalinspiratiomens eldslåga. Ja, inte först vid Kristi lekamens och blods nedstigande i brödet och vinet uppbär vårt altare ett gudomligt under, utan redan evangelieboken rymmer den Guds närvaro, som med rätta kallar på prästens kyssande av boken, på rökelseskyarna på de stora festdagarna. Detta allt sammanfattar vi så:

- I. Guds goda hjälp till syndare bevarar Jesu Ord till apostlarna,
- II. Guds Ord genom apostlarna skänker oss Guds frid,
- III. Gud Ord genom apostlarna skänker oss Guds närvaro i oss.

I. Guds goda hjälp till syndare bevarar Jesu Ord till apostlarna.

När Satan vill beröva kyrkan tron på den Guds gåva, som Jesus utlovat i evangelium och förverkligat på pingstdagen, uppfann han påståendet, att tron på Skriftens ingivelse var en sen, falsk, människogjord lära, framskapad av rädda, osäkra, trångsynta män-

niskor, som behövde ett extra stöd för sin sviktande religion. Dagens evangelium förankrar tvärtemot ordaingivelsen eller verbalinspirationen i Guds handlande, i Guds hjälpande, i Guds kärlek, som inte vill göra oss rädda, osäkra och famlande utan frimodiga, fasta och kämpande. Det kan bara ske genom att vi är tilltalade av Gud, står under hans sanna, rätta Ord.

II. Guds Ord genom apostlarna skänker oss Guds frid.

Jesus säger i dagens evangelium: *"Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den, såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda."* Detta är Ordets allraegentligaste gåva, verbalinspirationens innersta uppdrag: att skänka den frid, som stiftats i Jesu död och förkunnats i hans uppståndelse. Just detta är Jesu frid, så skild från all annan frid. Det är en frid, som bara förkunnas genom Skriftens predikan, genom Skriftens sakrament. Det är den frid, som skänks genom av Anden nedskrivna ord, sammanfattade i sakramentets *"för eder utgiven"*.

III. Guds Ord genom apostlarna skänker oss Guds närvaro i oss.

Jesus säger: *"Om någon älskar mig, så håller han mitt Ord; och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom"*. Den väg till Guds närvaro, till uppfyllandet av själen med gudomens härlighet, till förening med Den Heliga Treenigheten, som idag öppnas, är tron på Ordet, på det frälsande, andeavgivna evangeliet, som *"är en Guds kraft till frälsning"*. (Rom. 1:16) Denna ankomst av Fadern, Sonen och Anden är ingen undantagsupplevelse, inget extatiskt fenomen. Det är ett under, som verkar i varje kristen, som sittande i sin kyrkbänk, knäböjande vid altaret tror på Jesu Ord. En sådan kristen lämnar kyrkorummet med Guds osynliga närvaro inom sig.

Amen.